

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **WALMARK, a. s.**, se sídlem Oldřichovice 44, Třinec, zastoupen Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo nám. 24, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrátova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2008, č. j. 10 Ca 223/2008 - 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 3. 12. 2008, č. j. 10 Ca 223/2008 - 87, zamítl žalobu společnosti WALMARK, a. s. proti rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 7. 2. 2007, sp. zn. 2006/596/had/WAL, č.j. vos/8499/07, jímž byla žalobci jakožto zadavateli reklamy na přípravek URINAL (mutace 4), vysílané na televizním programu Prima televize, podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění účinném do 25. ledna 2006, uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ustanovení § 5d písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., ve znění účinném do 25. ledna 2006. Městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, obsaženým ve zrušovacím rozhodnutí (č. j. 7 As 28/2008 - 76), dospěl k závěru, že žalobce obsahem reklamního sdělení mohl vzbuzovat v adresátech reklamy dojem, že prezentovaný doplněk stravy je lékem nebo přípravkem schopným lidské choroby léčit nebo jim předcházet. Spotřebitel tak byl předmětnou reklamou uveden v omyl, neboť přípravek byl pouze doplňkem stravy a nikoliv léčivem.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V kasační stížnosti především namítl, že jak správní orgán, tak následně i městský soud, se nezabývaly otázkou zjišťování data uzavření smluv se zpracovatelem nebo šířitelem reklamy, jak ukládá čl. III. bod 3 zákona č. 25/2006 Sb. V této souvislosti tedy oba rozhodující orgány neměly dostatek důkazů na to, aby bylo zřejmé, jakou právní úpravu bylo nutno aplikovat. Městský soud proto rozhodl na základě skutečností, jež nebyly v řízení dostatečně zjišťovány, a chybí tudíž posouzení rozhodných skutečností pro aplikaci správného znění zákona o regulaci reklamy. Napadený rozsudek městského soudu je proto třeba považovat v této části za nepřezkoumatelný. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se podanou kasační stížností musel zabývat nejprve z toho hlediska, zda je tato stížnost jako mimořádný opravný prostředek vůbec přípustná.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V nyní projednávané věci již ke kasační stížnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2008, č. j. 10 Ca 335/2007 - 44 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud mimo jiné ve výše uvedeném zrušovacím rozsudku konstatoval, že městský soud, jakož i žalovaný správní orgán, rozhodovaly vzhledem k době spáchání správního deliktu v květnu 2006 podle neplatné a neúčinné právní úpravy. Městský soud poté vydal dne 3. 12. 2008 nové rozhodnutí ve věci, v němž byl podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel kasační stížností.

V nově podané kasační stížnosti stěžovatel poukázal na ustanovení, jehož výklad je rozhodný pro aplikaci zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, v rozhodném účinném znění, tj. na čl. III. bod 3. zákona č. 25/2006 Sb., v němž je stanoveno, že reklama vytvořená nebo šířená na základě smluv uzavřených přede dnem účinnosti tohoto zákona se posuzuje po dobu 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podle dosavadní právní úpravy. Vzhledem k tomu, že se městský soud vůbec nezabýval otázkou zjišťování data uzavření smluv se zpracovatelem nebo šířitelem reklamy na přípravek URINAL, zatížil rozsudek v této otázce nepřezkoumatelností. Dle stěžovatele proto městský soud rozhodl na základě skutečností, které nebyly v řízení zjišťovány a chybí tak posouzení rozhodných skutečností pro aplikaci patřičného znění zákona o regulaci reklamy. Na podporu své kasační námítky stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech vedených pod sp. zn. 7 As 52/2008, 7 As 54/2008.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud městskému soudu ve zrušovacím rozhodnutí uložil, aby se zabýval problematikou aplikace patřičného znění zákona o regulaci reklamy s ohledem na datum spáchání projednávaného deliktu a stěžovatel vytýká městskému soudu, že se neřídil závazným právním názorem kasačního soudu, shledal Nejvyšší správní soud stěžovatelovu kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou včasnosti kasační stížnosti, neboť pouze v zákonné lhůtě podaná kasační stížnost může být meritorně projednána.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.

Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě

zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 první věty s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.

V této věci byl rozsudek městského soudu doručen zástupci stěžovatele, Mgr. Vojtěchu Novotnému, advokátovi, v úterý dne 6. 1. 2009. Posledním dnem lhůty k podání kasační stížnosti proti tomuto rozsudku tak bylo úterý 20. 1. 2009. Jelikož zástupce stěžovatele podal kasační stížnost osobně na podatelně městského soudu až dne 4. 3. 2009, stalo se tak po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedeného důvodu kasační stížnost odmítl jako opožděně podanou (§ 46 odst. 1 písm. b/ za použití § 120 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu